

Ποιούς «βολεύει» η ιστορική λήθη;

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Επί βασιλείας του Βαυαρού Όθωνα η 25^η Μαρτίου ως εθνική εορτή, ημέρα αγία και ένδοξη. Η ημέρα βέβαια αυτή λαμπρύνεται και από το γεγονός του συνεορτασμού με την μεγάλη θεομητορική εορτή του Ευαγγελισμού. Ως εδώ όλα ορθά. Όμως, κρίνοντας με αντικειμενικότητα, με αυστηρή ιστορική θεώρηση, την εξέγερση του '21, διαπιστώνουμε ότι το νεοτευχθέν ελληνικό κράτος περιελάμβανε στα σύνορά του την Πελοπόννησο, την Στερεά Ελλάδα και τις Κυκλάδες. Χάρης στην τυχοδιωκτική και ληστοπειρατική πολιτική των λεγομένων Προστάτιδων Δυνάμεων (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία), συστάθηκε ένα αχυρένιο κρατικό μόρφωμα, εξαρτημένο, ανάπηρο και υποτελές στην κακουργία των ξένων. (Υπάρχουν ορισμένοι που υποστηρίζουν ότι απελευθερωθήκαμε χάρις στους ξένους. Τους προτρέπω να διαβάσουν το δυσεύρετο βιβλίο του Τ.Λιγνάδη «Το πρώτον δάνειον της Ανεξαρτησίας». Μας γέμισαν ψεύδη για τους ξένους εθνοσωτήρες, που στην ουσία κατευθύνονταν από μία ακόρεστη τραπεζική συμμορία που καταβρόχθισε το δάνειο και απομύζησε το ταλαίπωρο έθνος μας).

Αναφέραμε πιο πάνω ότι όντως η 25^η Μαρτίου είναι ημέρα «τρισένδοξη». Όμως, υπάρχει μία άλλη ημερομηνία εξίσου σημαντική, εξίσου ιερή: **Η 6^η Οκτωβρίου 1912, ημέρα έκρηξης των βαλκανικών πολέμων, η απαρχή του διπλασιασμού του νεοελληνικού κράτους.** Ό,τι ξεκίνησε το '21, ολοκληρώθηκε το '12. Η δεύτερη όμως ημερομηνία αγνοήθηκε, λησμονήθηκε, περιφρονήθηκε. Γιατί; Με ποίο δικαίωμα βεβηλώνουμε την ιερή μνήμη των χιλιάδων Ελλήνων στρατιωτών, που έσπειραν με τα ιερά τους κόκκαλα και πότισαν με το τίμιο αίμα τους την γη της Μακεδονίας, της Ηπείρου, της Κρήτης και των νησιών Αιγαίου; Δεν θα έπρεπε να πάλλεται, να πανηγυρίζει, να χαίρεται και να εορτάζει σύμπας ο Ελληνισμός;

Στα σχολεία καταφθάνουν συνεχώς κρατικές «απανταχούσες» για να εορτάσουμε την ημέρα του ΟΗΕ ή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή της ειρήνης ή των ζώων, περιτρίμματα και σκύβαλα δηλαδή. Είναι τουλάχιστον γελοίο και προκλητικό να τιμούμε τις χελώνες καρέτα-καρέτα ή το εξανδραποδισμένο και ανήθικο, πλέον, μόρφωμα που ονομάζεται ΟΗΕ και να μην αφιερώνουμε μία ώρα για το «ευκλεές» αυτό εθνικό γεγονός. Μήπως η αποσιώπηση είναι απότοκη του εξευτελιστικού

εκείνου δόγματος της «αψόγου στάσεως»; Μη προς Θεού προκαλέσουμε τους Τούρκους, οι οποίοι, ειρήσθω εν παρόδω, εορτάζουν μεγαλοπρεπώς την άλωση της Πόλης, το μικρασιατικό μακελειό, το αιματοκύλισμα της Κύπρου. Ή μήπως, και το λέω χωρίς ίχνος βορειοελλαδίτικου μικροαστισμού, είναι αποτέλεσμα του γνωστού, νοσηρού, αθηνοκεντρικού αρχοντοχωριατισμού, που θεωρεί Ελλάδα ό,τι βρίσκεται κάτω από τη Λαμία;

Έχει ειπωθεί ότι οι ήρωες είναι τα κεφάλαια στις σελίδες της Ιστορίας. Ένα τέτοιο κεφάλαιο είναι και ο πρώτος πεσών αξιωματικός του ελληνικού στρατού, στις **6 Οκτωβρίου του 1912**. Ονομάζεται **Ιωάννης Μαυροδμήμος**. Ποιός τον γνωρίζει; Να τι έγραφε η εφημερίδα Ν.Ημέρα στις 21.1.1913 για τον ηρωικό θάνατο του ανθυπολοχαγού Μαυροδήμου:

«Μου διηγήθηκαν σήμερα μερικές λεπτομέρειας του θανάτου του ανθυπολοχαγού Μαυροδήμου. Μοιάζει με ποίημα. Οι Μαυροδημαίοι είναι μία παλαιά στρατιωτική οικογένεια της Ελλάδος. Εις κάθε πόλεμον σκοτώνεται κι από ένας Μαυροδμήμος. Στο εικοσιένα, στο ογδοήκοντα εξ, στα ενενήντα επτά... Ο ανθυπολοχαγός Μαυροδμήμος μόλις είχε βγει από το στρατιωτικόν σχολείον. Την ημέρα που ο λόχος του επρόκειτο να λάβει μέρος εις την μάχην, εσηκώθηκε πρωί, εξυρίσθη, εκτενίσθη, διέταξε και του έφεραν την καλή του στολή, τις καινούργιες του τις μπότες, τα άσπρα του γάντια, τέλος στολίστηκε σαν γαμπρός, ετράβηξε το σπαθί και είπε στους άνδρας του: εμπρός παιδιά... Και σκοτώθηκε από τους πρώτους».

Γιατί αποκρύπτουμε τέτοιες ηρωικές μορφές από την ηθικώς ασπόνδυλη και ελλειπή από οδηγητικά πρότυπα κοινωνία μας; Γιατί τις αγνοούν τα σχολικά βιβλία; Ο σκοπός της ιστορικής μνήμης είναι να εμφυσήσει στο παιδί αγάπη για την πατρίδα, να του προσφέρει πρότυπα ζωής, να του γνωρίσει τα ελαττώματα και τα προτερήματα του Γένους, να ενεργήσει μ' έναν λόγο εντός του διαπλαστικά, ως κατ' εξοχήν παράγοντας αυτοσυνειδησίας.

Μόνο μία γωνιά εκείνη την ημέρα τιμά τους νεκρούς του '12. Η πόλη της Ελασσόνας. Την εορτή των «Ελευθερίων» της την τιμούν όλοι οι φορείς εκτός της επισήμου πολιτείας. Κι αυτή χάρις στις προσπάθειες του αείμνηστου Μητροπολίτη της Ιακώβου Μακρυγιάννη, το 1962, πενήντα χρόνια αργότερα. Στον τοπικό αυτό εορτασμό ο δραστήριος εκείνος Ιεράρχης προσέδωσε ιδιαίτερη αίγλη και μεγαλοπρέπεια. Γιατί όμως αυτή η σκόπιμη αδιαφορία του «εθνικού κέντρου»; Τα κρατικά κανάλια, που τα μοσχοπληρώνουν ακόμη και τα κοτέτσια, σιωπούν. (Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στο Κιλκίς, με την ημέρα εορτασμού της μάχης του 1913).

Το Υπουργείο Παιδείας δεν θα έπρεπε να καθιερώσει ως εθνική εορτή αυτήν την ημέρα, επιμηκύνοντας, τέλος πάντων, το διδακτικό έτος κατά μία ημέρα ή περικόπτοντας τις διακοπές των Χριστουγέννων και πάλι κατά μία ημέρα, για να αποφύγει γνωστές δηλητηριώδεις μνησικακίες για τους δήθεν οκνηρούς δασκάλους; Μέχρι τότε το μεγαλουργό αυτό τμήμα της ελληνικής Ιστορίας θα παραμένει στην αφάνεια;

Φέτος στις 6 Οκτωβρίου προγραμματίστηκε, με βάση εγκύκλιο του υπουργείου Παιδείας, να αφιερωθεί η ημέρα στην καταπολέμηση του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και λοιπών ...ξαρξαβατικών.

Οι πρόγονοί μας, το 1912, διακατεχόμενοι από αθεράπευτο ρατσιμό ξεχύθηκαν στις αετοκορφές της Μακεδονίας και κατατρόπωσαν τους εσαεί σφαγείς «Τζιχαντιστές» μας, Τούρκους.

Και έτσι κάποιοι σήμερα, κατ' επάγγελμα αντιρατσιστές, απολαμβάνουν πατρίδα ελεύθερη. Παραθέτω στο σημείο από επιστολή μαχητή των Βαλκανικών Πολέμων, η οποία περιεχόταν στα παλιά βιβλία γλώσσας.

«Αδελφέ,

Μου γράφεις αν υποφέρω. Οι κόποι και τα βάσανα δεν έχουν καμμία σημασία για μας. Ελησμονήσαμε ότι είμαστε άνθρωποι. Και το σπουδαιότερο, ότι μας ελησμόνησε και η φύσις, η οποία εκουράσθηκε να μας πειράζη με τις αρρώστειές της. Ο βίος εδώ είναι ευχάριστος. Μόνον η ιδέα, ότι μας απειλούν οι γείτονες, μας έχει σκυλιάσει όλους. Εμείς δεν είμαστε γι' αυτού πλέον. Εδώ είναι η θέσις μας και ο τάφος μας. Τα μέρη αυτά είναι πληρωμένα με αίμα. Κάθε βουνό και κάμπος είναι στολισμένα με σταυρούς. Κοιμώνται εκεί οι σύντροφοί μας. Ας μην ανησυχή κανείς. Όσο είναι εδώ ο στρατός, η μεγάλη Ελλάς θα είναι απρόσβλητη. Εμάθαμε πλέον το μυστικό της νίκης. Έχομε το μονοπώλιο της παλληκαριάς. Ας το μάθουν όλοι αυτό.

-Τι δουλειά κάνεις;

-Πολεμώ, απαντά ο ερωτώμενος στρατιώτης.

Σε φιλώ

ο αδελφός σου»

Να κλείσω το κείμενο, παραθέτοντας την επιγραφή, που διασώζεται ως τις ημέρες μας, στον τάφο του ήρωα ανθυπολοχαγού Ιω.Μαυροδήμου: «Ηδύ το υπέρ πατρίδος τελευτάν. Ιώαννης Αλεξ. Μαυροδήμος, ανθυπολοχαγός Πεζικού, εκ Φθιώτιδος, ετών 26, πρώτος Αξιωματικός πεσών ενδόξως εν τη μάχη της Ελασσόνας, τη 6^η Οκτωβρίου 1912...

07.10.2014

Πηγή: www.antibaro.gr/